No. 1668 | Zaterdag 18 December 1915. | 32ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER · B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

DE OORLOG.

Morgen zal de beslissing vallen. Morgen is het algemeene verkiezing in Griekenland. Zoo de uitslag der verkiezingen de partij des Konings versterkt, en een meerderheid in het Parlement brengt, welke de onthouding aan den oorlog voorstaat, kon er weleens een revolutie ontstaan tegen de Kroon. De bevolking is over het algemeen sterk voor het deelnemen aan den oorlog en beweert, dat de verkiezing bij voortduren der mobilisatie niet vrij genoeg geschiedt.

En wat in de gegeven omstandigheden een binnenlandsche revolutie voor Griekenland zou beteekenen, valt niet te zeggen. Het land wordt overstroomd van de Entente–troepen, maar ook staan de Bulgaren en de Teutonen gewapend aan de grenzen.

Daarbij, het Grieksche leger is sterk koningsgezind. Verkrijgt echter de oorlogspartij toch de meerderheid, dan zal het meedoen van Griekenland een geheel andere wending geven aan den krijg.

Servië werd ontruimd door eigen troepen en die der bondgenooten

Het gros van het Servische leger bleef echter gespaard door een tijdig flink uitgevoerden terugtocht. Men heeft daar het vreemde geval, dat het geheele land bezet wordt door het vijandig leger, terwijl de eigen en bevriende troepen buiten rondom langs de grenzen staan. Italiaansche troepen zijn nu ook in Albanië geland. Doet Griekenland mee, dan wordt Servië het slagveld van een geweldigen strijd van de Duitschgezinde tegen de Entente troepen.

We staan wederom aan den voor avond van een gewichtigen dag.

Zal Duitschlands invloed zegevieren en weten te bewerken dat Griekenland buiten den strijd blijft, zij het dan ook met een zoo velwillend mogelijke neutraliteit jegens de Entente? De Duitsche Keizer bevindt zich in de Balkan en zal al zijn persoonlijken invloed op zijn Zwager laten gelden.

De volgende week moet ons van al deze moeilijkheden de oplossing brengen.

In België en Noord Frankrijk duurt het artillerieduel voort, alles ter voorbereiding van de groote lentecampagne. Deze week werd bizonder druk gevlogen, de Duitschers zijn daarbij in de minderheid. Verschillende versterkingen, amunitiebergplaatsen en spoor stations werden vernield.

In Rusland blijft de toestand nagenoeg hetzelfde.

Dito dito in de Dardanellen.

De Duitschers hebben reeds verbinding met Constantinopel.

De verhouding tusschen Oostenrijk en de Ver. Staten is nog altijd scherp. Oostenrijk draalt maar steeds met de afkeuring van het Ancona–incident.

De duikbootenoorlog heeft zijn kracht gebroken. De Engelschen hebben nu de beschikking over voldoende tegenweer.

Een toestel onder water signaleert door een zeer scherpe microfoon de nadering van onderzeeërs reeds op grooten afstand.

De meeste schepen worden van dergelijk toestel voorzien.

Een onverhoedsche aanval is thans zoo goed als buitengesloten.

Bij duizendtallen doorkruisen kleine motorbootjes met een paar flinke kanonnen bewapend de zee, op zoek naar onderzeeërs. Niet zoodra wordt een onderzeeër, of zelfs een periscoop zichtbaar, of een raak schot maakt de duikboot onschadelijk. De ondervinding heeft bewezen, dat de onderzeeërs erg bang zijn voor deze kleine kanoneerbootjes.

De derde vijand van de onderzeeërs zijn de watervliegtuigen en gewone vliegmachines, die met bommen werpen. Deze vliegtuigen kunnen zich bijna geruischloos voortbewegen en schieten dan plotseling als een havik uit de wolken op hun prooi.

De Engelsche Admiraliteit beschikt ten slotte over nog een machtig middel, dat bestaat uit een net van sterk ijzerdraad. De vliegeniers volgen uit de hoogte den gang der onderzeeërs en zoodra zij een baai binnenloopen om zich van benzine of proviand te voorzien, wordt door den vliegenier aan een torpedoflottille getelegrafeerd, die zoo snel mogelijk daarheen stoomen en voor den ingang der baai hun net spannen. De onderzeeërs zijn tegenwoordig wel van tangen en scharen voorzien, om de staaldraden door de knippen, maar zeer dikwijls raken ze toch verward of defect, terwijl de afschoten torpedo's meermalen in dergelijke netten worden opgevangen. De duikbootenoorlog zal op deze wijze spoedig geeindigd zijn; ze loopen tegenwoordig te veel in de fuik.

Vredeskansen.

(De militaire medewerker Jhr. A v. G.) schrijft in *De Tijd*;

Juist drie maanden geleden schreven wij op deze plaats over „De militaire toestand na een jaar oorlog" Wij gaven toen als onze meening te kennen, dat de centralen, na hunne successen in het Oosten, troepen naar het Westen zouden zenden om te trachten aldaar eene beslissing te verkrijgen. Waar thans van uit Amerika wederom vredesgeruchten tot ons overwaaien, willen wij de kans op den spoedigen vrede nogmaals aan den algemeenen toestand toetsen.

Toenmaals redeneerden wij, dat een flink militair succes in het Westen voor de centralen de Entente tot toegevenheid zou dringen, terwijl anderzijds Duitschlands economische toestand er voor zou zorgen, dat de militair in het voordeel zijnde centralen niet al te harde vredes voorwaarden zouden stellen. Aldus achtten wij een vergelijk niet uitgesloten.

Thans echter hebben de toestanden zich wezenlijk gewijzigd.

Op het westelijk operatietooneel hebben de Duitschers geen groote ondernemingen gewaagd. Daarentegen heeft het Fransch-Engelsche offensief van einde September helder aangetoond, dat er van een verdrijven der Duitschers uit Frankrijk en België voorloopig geen sprake is. Hier staan de Duitschers, behalve op een klein stukje grond in de Vogezen, geheel op vijandelijk gebied en kunnen wij dus zeggen, dat de centralen, uit een militair oogpunt beschouwd, in het voordeel zijn.

Op het oostelijke operatietooneel zijn sedert begin Augustus Weischsel- en Narewfront gevallen en is de tweede Russische verdedigingslinie Brest Litowski—Wilna door de Russen ontruimd, terwijl tevens bijna geheel Galicië van vijanden gezuiverd is.

Al zijn de Russische legers niet vernietigd, zoo hebben zij toch dus danige klappen gehad, dat zij den eersten tijd niet tot een grootsch offensief in staat zullen blijken.

Ook op dit terrein is de militaire toestand dus inderdaad ten voordeele van de centralen veranderd.

Gaan wij thans naar het Italiaansch – Oostenrijksch oorlogsterrein. Daar hebben de Italianen het niet aan pogingen laten ontbreken, om hunne nationale idealen te verwezenlijken, doch zij zijn daarin na een half jaar vechten niet noemenswaard opgeschoten. Hier is de toestand voor de centralen niet veranderd, en zeker kan men niet zeggen, dat de enkele grensplaatsen, die de Italianen veroverden, een tegenwicht vormen voor de militaire successen der centralen op de andere oorlogstooneelen.

Aan de Dardanellen, waar de aanvallen der geallieerden op 18 Maart begonnen, is van eene forceering der zeeëngte thans minder sprake dan ooit. Niet alleen toch zijn er troepen weggehaald om naar Saloniki te gaan, maar het den Turken dreigende munitiegebrek staat op het punt opgeheven te worden, door het openen van den verkeersweg van Oostenrijk naar Konstantinopel. Integendeel kunnen wij het gebeurde aan de Dardanellen qualificeeren als een moreele débacle van het eerste soort voor het prestige van de Entente.

Tegenover dezen voor de centralen gunstigen toestand kan de Entente het niet gering te schatten voordeel stellen, dat hare vloten de zeeën volkomen beheerschen en den toevoer van eene groote menigte noodige voedings— en hulpmiddelen naar de centralen volkomen stop gezet hebben. Tevens bevinden zich alle Duitsche koloniën in Engelsche en Japansche handen.

Hierbij kunnen wij nog voegen, dat de legers der Entente wel overal in het nadeel zijn, doch dat zij nergens geheel uit het veld geslagen zijn en dus steeds nog eene geweldige bedreiging vormen voor de centralen.

Wanneer wij den algemeenen toestand dus tot zoover beschouwen, kunnen wij nog steeds als voor drie maanden zeggen, dat de militaire voordeelen van de centralen en de economische voordeelen van de Entente beide partijen tot toegevendheid zouden kunnen brengen en de kans op vrede dus niet gering te noemen was.

Nu komen de gebeurtenissen op den Balkan een leelijke streep door deze rekening halen en o. i. de kansen op vrede zeer aanzienlijk verminderen.

Door het openen van den verbindingsweg van de centrale landen met Klein-Azië hebben deze staten een rijke bron aangeboord voor de voorziening in granen en vleesch, waaraan zij zoo zeer behoefte hadden. Als binnenkort de groote spoorweg van Konstantinopel over Sofia naar Belgrado in handen van de centralen is, kunnen groote hoeveelheden van allerlei noodige zaken uit Klein-Azië naar Oostenrijk en Duitschland gebracht worden, terwijl de wapenindustrie van die beide landen de Turken en Bulgaren van het blijkbaar hoog noodige oorlogstuig kan voorzien.

Door deze operatie, waarvan wij vroeger niet verwacht hadden, dat de centralen haar zouden ondernemen, en nog minder, dat zij die zoo snel succesvol zouden ten uitvoer brengen, zijn én de militaire én de economische toestand der centralen er zeer belangrijk op verbeterd. Dit zal ongetwijfel ten gevolge hebben, dat de vredesvoorwaarden, die de centralen eventueel zullen stellen, veel minder mild zullen blijken te zijn, en waar er van den anderen kant nog geen sprake van is, dat de geallieerden verslagen zijn, zullen zij op eventueele ongunstige vredesvoorwaarde van de centralen natuurlijk niet ingaan.

Grijpen Griekenland en vooral Rumenië ten gunste van de Entente in, dan kan de oude gunstige toestand voor den vrede, weer vrij hersteld worden, want dan bestaat er veel kans, dat de verbindingslijn Weenen-Konstantinopel weer afgesneden wordt.

Geschiedt dit niet, dan kunnen de geallieerden trachten door aanvallen in Frankrijk en Rusland, maar vooral aan de Dardanellen, de balans ten hunne voordeele te doen overhellen.

Vooral echter voor operatiën in Rusland en aan de Dardanellen is de tijd van het jaar zeer ongunstig, zoodat wij er dan op moeten rekenen, dat er niet voor het volgend jaar belangrijke beslissingen kunnen verwacht worden, want van het optreden der te Saloniki gelande Fransch-Engelsche troepen zien wij erg weinig resultaat tegemoet.

Hoezeer zulks ook leed doet, zoo moeten wij als een gevolg van de successen der centralen in de Balkan noemen het feit, dat o. i. de kans op een spoedigen vrede daardoor zeer belangrijk verminderd is.

De nieuwe Winter-campagne.

Tengevolge van de onvoldoende theoretische militaire kennis der ondergeschikte Engelsche bevelhebbers en hun gebrek aan practische ervaring in deze bewegingsoorlog, is de doorbreking der Duitsche linies ten Noorden van Lens zonder verdere gevolgen gebleven. En, daar ook de Fransche poging in Champagne strandde op de tweede Duitsche linie, is het beeld van den strategischen toestand in het Westen feitelijk ongewijzigd.

Zoo gaat dan aan het Westelijk front de wintercampagne van 1915 –1916 in op vrijwel hetzelfde front als in September 1914 werd bezet.

Ontegenzeggelijk zijn de geallieerden er in geslaagd, den grooten voorsprong der Duitschers op artilleristisch gebied in te halen. Zoowel de hoeveelheid als de hoedanigheid van de artillerie der geallieërden aan het Westelijk front evenaart die der Duitschers, zoo ze deze al niet overtreft.

De tegenstanders houden elkander hier dan ook volkomen in evenwicht, al schijnt de schaal zoo nu en dan ten gunste der geallieërden door te slaan.

Hoogstwaarschijnlijk beschikken dezen over een zeer aanzienlijke overmacht in het getal der troepen. Zij weten echter zeer goed, dat een voortgezet offensief enorme offers zou kosten. Een aanvallend leger immers „smelt weg als sneeuw voor de zon," zooals een van de coryphееën der militaire litteratuur het uitdrukt. Ook kan het den geallieërden niet onbekend zijn, dat Duitschland nog over zeer sterke reserves beschikt, zoodat, zelfs na een gelukte doorbraak in Noord-Frankrijk, een oprukkend leger steeds aangroeiend verzet tegenover zich zou vinden en waarschijnlijk reeds halverwege in België halt zou moeten houden om weder op krachten te komen.

Thans nog zulk een offensief te beproeven, nu de winter voor de deur staat, nu de toestand der wegen het werk der intendance, dat bij een oprukkend millioenen-leger toch reeds zoo enorm zwaar is, buitengewoon zou bemoeilijken; nu een mogelijke strenge koude wel eens plotseling den strijd in het vrije veld onmogelijk zou kunnen maken—thans nog zulk een offensief te beproeven, waren al te gevaarlijk en vermetel.

Aanvallende bewegingen op kleinerere schaal zijn nog uitvoerbaar, doch „het" groote offensief kan vóór den winter niet meer worden ondernomen.

Zoo zit er voor beide partijen niets anders op dan de loopgraven nog maar wat dieper uit te graven, brandstoffen, waterdichte jassen, wollen goederen e. d. op te stapelen en, ondanks die voorzorgsmaatregelen, toch weder ettelijke tienduizend levens op te offeren aan de onvermijdelijke epidemieën van typhus, longonsteking enz. enz., welke een gevolg zijn van het leven in den vochtigen bodem en de gure winterwinden.

Op zichzelf is dit uitzicht reeds troosteloos.

Maar het wordt nóg droeviger, doordat de winter zal worden een periode van nog intenser voorbereiding dan we dusver reeds leerden kennen.

De geallieerden zullen natuurlijk alles op haren en snaren setten, om in het vroege voorjaar te kunnen overgaan tot een offensief, dat alles wat op dit gebied is vertoond, speciaal het munitieverbruik, verre in de schaduw zal stellen.

Het is bekend dat de Russische kolos, wiens „menschenvoorraad" onuitputtelijk is, thans achter het front twee millioen man aan het oefenen is, onder leiding ook van Fransche officieren en drilmeesters.

Deze twee millioen soldaten zouden tegen het voorjaar gereed zijn om te velde te trekken.

Ook de Engelsche reserves en die uit de Engelsche koloniën zijn nog talrijk, terwijl Italië dusver den oorlog heeft gevoerd op een wijze, welke zijn troepen-getal niet dermate heeft aangetast als bijvoorbeeld met Oostenrijk, Frankrijk en Duitschland het geval is.

De generale staven van Duitschland en Oostenrijk zien natuurlijk zeer goed in, dat zij, nóch wat de menschenvoorraad aangaat, nóch wat betreft de voorraden koper en andere voor munitie- en wapenaanmaak noodige zaken zijn opgewassen tegen hetgeen de Entente gedurende den winter kan verrichten.

Bovendien blijkt uit tal van gegevens, dat het ook op het gebied der volksvoeding in Duitschland en Oostenrijk-Hongarijë geweldig begint te nijpen. In steden van beteekenis begint het reeds herhaaldelijk voor te komen, dat vet en spek ontbreken, terwijl alle dierlijke vetten slechts voor onbetaalbare prijzen te krijgen zijn.

De centrale mogendheden zouden den strijd dan ook binnen afzienbaren tijd moeten opgeven, ware het niet, dat de medewerking van Bulgarijë en de daarmede gepaard gaande veldtocht in Servië geheel nieuwe perspectieven hadden geopend.

De Duitschers en Oostenrijkers boren hier een geheel versche krachtbron aan. Wanneer zij er in slagen de spoorwegverbinding door Servië en Bulgarijë met Turkije te herstellen, dan zijn zij in staat een tegenwicht te bieden aan den Russischen menschenvloed op het Oostelijk, de Fransch-Engelsche overmacht op het Westelijk, en de Italiaansche op het Italiaansch-Oostenrijksche front.

In Turkije toch — zijn nog menschen in overvloed beschikbaar. Het ontbreekt Turkije echter aan wapenen en munitie om de ettelijk millioenen mannen, die het allicht bijeen kan brengen, te bewapenen. Hiervoor nu kunnen de Duitschers en Oostenrijkers zorgen. Zij kunnen ook de drilmeesters leveren, die de Turksche benden voor den modernen oorlog vermogen op te leiden. Servië, Bulgarije en Klein–Azië leveren koper, graan, vee, enz., enz., al zou ook het vervoer uit Klein-Azië buitengewoon moeilijk zijn.

Het Duitsch-Oostenrijksche offensief in Servië heeft dan ook de zeer vèr strekkende beteekenis van tegenmaatregel der Centrale mogendheden, tegen de geweldige toebereidselen, welke de Quadruple Entente tijdens den winter achter het front zou kunnen treffen.

Strategisch is het een voortreffelijk opgezette onderneming. De militaire wetenschap vraagt zich niet af, welke menschen en volkeren in het vuur worden gebracht. Zij rekent alleen met de militaire waarde. En de militaire waarde van den Turk is groot!

't Is waar: de Serviërs verdedigen zich, ook in strategisch opzicht, meesterlijk. De wijze, waarop zij, van drie zijden besprongen, zoolang mogelijk den spoorweg, die de verbinding vormt tusschen de Centrale mogendheden en Turkije, in handen wisten te houden, mag gerust als een strategisch meesterstuk gelden.

Hun terugtocht gaat buitengewoon regelmatig en met zéér geringe verliezen aan artillerie en gevangenen in zijn werk. De hoofdmacht van hun leger is nog in 't geheel niet in het gevecht geweest.

Maar nu de Duitschers en Bulgaren Nisj genomen hebben, is de verbinding met Turkije tot stand gebracht.

Reeds in de vorige beschouwing wezen wij er op, dat het lot der Entente op den Balkan in de handen lag van het Servische leger, zoolang zij er niet in slagen kan een voldoend aantal troepen in Saloniki te landen en dat snelheid van optreden thans over den toestand zou beslissen. Met even zoovele woorden heeft minister G r e y dit in het Lagerhuis bevestigd en verklaren de leidende bladen der Entente-mogendheden, dat snelheid de eerste elsch is.

Het Centrum

Langs de electrische draadversperring.

In het Hbld. schrijft de heer J. Felt, een reeks feuilletons over de electrische draadversperring aan onze grens. Wij ontleenen er het volgende aan:

Het dramatische verhaal van den electrischen draad zal wel nooit geschreven worden, — ik bedoel van al de slachoffers, die er mee in doodelijke aanraking kwamen.

O! zij zijn talloos! 't Zijn er ontelbaar veel meer dan de enkele berichten in de krant zouden doen veronderstellen. Aan onzen kant der draad-versperring vernemen wij zoo nu-en-dan zoo'n tragische tijding: „door electriciteit gedood", meestal van soldaten onzer grenswacht, die met den draad in aanraking kwamen, en de ellendige electrocuties van onze mede-burgers uit de zuidelijke provincies worden nog minder bekend gemaakt; hun eenzame dorpjes liggen zoo ver van ons af, dat zulke doodsberichten uit het zuiden opklinkende als uit een achterland, nauwelijks de rivieren bereiken, zeker niet verder doordringen.

Maar het doods-cijfer aan den Belgischen kant van de electrische draden zou, indien men betrouwbare opgaven kon verzamelen, ons doen ontstellen! Het is zelfs de vraag, of de Duitsche militaire autoriteiten aanteekening houden van al deze stille terechtstellingen, met identificeering der lijken; hoe dan ook,— het met den dag stijgende getal der door hun helsche draadversperring vermorzelde slachtoffers zal wel nooit aan het daglicht komen.

Overal kreeg ik daar de verhalen te hooren van den dood door den draad.

De draad! de onheils-draad! zooals dat ding de lieden schijnt te lokken, met een magnetische kracht trekt, te hypnotiseeren weet! En zooals ze meteen getroffen worden met de kracht van een bliksem straal, maar geheimzinniger, geluidloozer, bijna ongemerkt, zonder verblindende licht-ontploffing, zonder ratelenden donderslag, zooals bij een onweer! Dus vindt men de ongelukkigen pas later terug, na angstig zoeken, vermoedend wel aanstonds een onheil, maar niet wetende waar te zoeken de eindelooze versperring langs. Men weet ook niet, of ze geleden hebben, of hun dood even plotseling als geweldig was, of ze nog van pijn geroepen hebben bij den schroeienden brand, die hun door het lichaam sloeg, hoe ze daar stuiptrekkend gehangen hebben gedurende den langen nacht. Dan dreigt het niewe gevaar! Bij het naderen van het ineengeschrompelde lijk, dat meestal onherkenbaar is geworden door het woeste verstuipen en vertrekken van alle spieren, terwijl ook het vleesch verkoold is tot op het been, bedreigt ook de anderen het electrische gevaar! De doode die daar tegen den draad geklemd hangt, vormt zelf een nieuw gevaar, even onheilspellend als de draden zelf, die hem vasthouden, met hun stille inwendige kracht. En het zijn de Duitsche grenssoldaten, die nu ter hulp moeten worden geroepen, om den duizenden volts sterken stroom af te sluiten, eer men zoo'n van electriciteit verzadigd lijk durft aanraken, om het weg te sleepen van de draden, die dan even haar kracht verloren schijnen te hebben en loslaten wat ze vast hielden.

Hier is het een stiekum stroopertje, dat met zijn stok een tusschen de draden verstrikt haasje meende los te peuteren, doch wien met spijkers beslagen stok den stroom naar hem toevoerde; daar is het een boer, die zijn radeloos loeiende koe, woest-trekkende tusschen het gewirwar der draden, verlossen wilde en bij het aanraken van z'n dier als met één pletter-slag gedood werd; weer ergens anders waren het nieuwsgierige kinderen, die hun spelletje wilden spelen juist bij de geheimzinnige draden; of een patrouille loopend paar soldaten is het, — de een raakt met z'n bajonet den draad, tuimelt achteruit, en zijn kameraad wil hem opvangen, maar krijgt tegelijk den vollen stroom door zich heen.

Wie aan gindsche zijde van de versperring ellendig het leven laten, dat weten de menschen in ons Brabant en Zeeland niet te vertellen; maar ze weten toch van vluchtelingen, uitwijkende naar ons land, van geen gevaar ontziende briefdragers, van jonge Belgen, die over London naar het gevechtfront hopen te komen, ook van deserteerende Duitsche soldaten, die in wanhoop voor al de doorgestane oorlogsellende de vlucht naar ons land nemen. Maar de draad verspert hun den uitweg. Hij houdt hen meedoogenloos tegen. Willen ze het doodsgevaar der hoog-spanning toch trotseeren, met oneindige moeiten tusschen de schildwachten doorsluipen, dan vangt de electrische barrière hen toch wel.

Dadelijk als dan weer zoo'n slachtoffer aan de draden hangt, flinkert bij de naaste Duitsche wachtpost een electrisch gloeilampje zijn rood lichtje op; de Duitsche grenswacht weet dan, of zij naar rechts of links de versperring heeft af te zoeken. De soldaten nemen haken mee, de porceleinen handvatten met caoutchouc omwoeld, en een draagt er een schop. Als ze de plaats gevonden hebben, waar de geëlectrocuteerde als een misvormde kluwen tegen de draden hangt, dan rukken ze met hun haken het verkoolde lichaam voorzichtig los van de versperring; intusschen heeft de soldaat met de schop een kuil gegraven. En op de plaats zelve, zonder eenige formaliteit, wordt dat jammerlijke menschelijke overschot, hetzij onschuldig slachtoffer, spieder, vluchteling, of deserteur, daar in de aarde weg-gestopt.

Toch, ja, tòch wagen ze het onophoudelijk weer, door de draadversperring te komen!

En ook dit dramatische verhaal van den Doods-draad zal wel nimmer geschreven worden, met al zijn wanhopige emoties, zijn dollen overmoed, zijn woeste begeerte naar ontsnappen. Wie er zich bewust wagen bij de draden, die weten zeker, dat het nu gaat om leven of dood Het door den vijand bezette land hebben zij bijna achter zich, voor de overal rond-gaande patrouilles wisten zij onopgemerkt te blijven, de laatste rij schildwachten zijn ze voorbij geslopen. Nu nog slechts de draad-versperring, — en het onzijdige land aan den overkant is bereikt!

Ik heb ook naar de grens-bewoners geluisterd, zooals ze me vertelden van al de verschillende manieren, door de oversluipers bedacht en aangewend, om het doodelijke gevaar der draden te overwinnen.

Sommigen waagden roekeloos den doodssprong met hun polsstok, met één gedurfden sprong over de meer dan twee meter breede versperring en bijna anderhalven meter hoog over de midden-draden; weer anderen wachtten bij donkeren, mistigen nacht tot de naaste schildwacht de hielen gelicht had, dan vouwden ze op den tast, in het ondoordringbare duister, een dubbel-laddertje over het vijftal draden; voor sommige oversluipers was een middel van ontsnapping geweest een bodemloos vat dat tusschen twee der draden ingeschoven werd, waardoor dan de vluchteling voorzichtig moest kruipen; en danweer anderen waren er doorgekomen, nadat ze door een met gummi omwoelde fiets-velg de draden vaneen hadden weten te wijken, om dan zelf, onder een aarzelende beweging, door de ronde opening der velg te stappen; en zelfs ving ik het verhaal op, dat met stille bewondering door het grensvolk wordt naverteld, van een zoo'n stoutmoedigen kerel, die zich aan de Puttensche boschgrens door een rioolbuis onder de versperring had weten door te wroeten....

Ja! toch wagen ze het nog onophoudelijk uit hun ongelukkige Belgische land te ontsnappen! De geheime complotten helpen de vluchtelingen op het goede spoor, brengen ze, gedeeltelijk met eigen levensgevaar wegens het verrichten van spionnenwerk, aan de noordelijke grens van België; hier krijgen ze de verzekering, dat aan den anderen kant van dat schijnbaar nietige, doch levensgevaarlijke draad-gelijdinkje het onzijdige Nederland gelegen is.

't Is dus de vrijheid, die daar onweerstaanbaar lokt; slechts wat luttele, simpele draden scheiden ze daarvan!

En dan, al kennen ze het straffe gevaar, van den hoogspanningsstroom, al weten ze, dat het de morselende dood is, waarmee de draad-versperring hen beloert, — toch kruipen ze op de laaste afscheiding toe, wagen in dit ééne begeerde oogenblik de kans tusschen dood en leven.

In het trommelvuur.

In het *Berliner Tagebladt* geeft Kellerman het verhaal weer, dat een artillerie officier hem gedaan heeft van zijn indrukken tijdens het trommelvuur bij La Folie.

Reeds acht of tien dagen vooruit, zoo vertelde de officier was daar ginds de hel geopend. Het was geen pretje. Ik was eerste waarnemer in de voorste loopgraaf. Een week lang verwoed vuur. Van tien tot zestien uur trommelvuur iederen dag. Keek men uit de loopgraaf, dan zag men de Franschen met de spade aan het werk. Naar links en rechts vloog de aarde. Zij legden sappen aan naar voren. Met geschutvuur was hier weinig te beginnen. En ook met mijnwerpers was het moeilijk een strook van een halven meter breedte te treffen. Ze groeven sappen naast sappen. Op een morgen waren de uiteinden van de sappen verbonden. Er lag een nieuwe loopgraaf. Nu wisten wij hoe laat het was.

Den 21en September werd het vuur nog heviger. Het was onbeschrijfelijk. Begint men met het sterkste vuur, dat men zich kan voorstellen, dan is dat de stellende trap. En dan kan men zeggen, sterker vuur, en het sterkste vuur. Men was verdoofd. De kwelling was zoo groot, dat men tot zich zelf zeide: schiet me dood. Liever dood dan dit nog langer te verdragen. Maar de lieden leven. En leefden.

Den 24en werd ik afgelost. Maar mijn opvolger is den 25en verdwenen Dood, gevangen, de hemel weet wat. De loopgraven waren greppels en kuilen. Men kroop er over heen. In een stuk was bijna geen levende ziel meer te zien. Hebben jullie geen verbinding meer met de buren? Jawel. Waar zijn de mannen dan? Ze zitten in de granaatkuilen en schuilplaatsen.

De verbindingssappen zijn tot brij geschoten. Reeds hameren de Fransche machine-geweren. De kogels vliegen ons om de ooren. Er is bijna geen dekking meer. Met verhitten kop kruipt en struikelt men achteruit. Bij iederen stap zegt men tot zich zelf: Nu is het uit. Maar men doet den volgenden stap; men is verbaasd. Een machinegeweer klopt. Maar men leeft en komt er uit, zonder eigenlijk te weten hoe.

Een paar uur slaap. Dan waarnemingspost. Zoodra het trommelvuur begint is in vijf minuten niets meer te zien. Rook en vuil vliegen in de lucht rond. De zware granaten komen aangehuild. Zoo vreeselijk, dat het suizen alleen al genoeg is voor de zenuwen. Maar men troost zich. Onze granaten huilen hun precies zoo in de ooren. De telefoon toetert. De Franschen ..... Verder komt het niet. De leiding is stuk. Een man stormt naar binnen. Daar ginds zijn de Franschen. Men schreeuwt hem toe: Heb je ze gezien? Neen. Zwijg dan, begrepen?

Het vijandelijk vuur ligt meer naar achter. De rookwolk wordt dunner. In den schaarverrekijker worden de Franschen zichtbaar. Wat is er aan de hand? Is er dan niemand meer? Waar blijft de infanterie? Geen schot. Bijna geen schot. Het zweet staat ons op het voorhoofd. Door een ineengetrommeld stuk loopgraaf zijn ze in den rook er doorheen gekomen. De draad naar de baterij is stuk. Er is niets aan te doen. Ze komen in dichte scharen. Het geweer onder den arm. Ze kijken verbaasd om zich heen, slenteren voorwaarts, ze weten niet wat ze zullen beginnen. Ze zien er uit alsof ze dronken zijn. Ternauwernood een schot. In den schaarverrekijker is het, alsof ze voor ons staan. Zoo nabij zijn ze. Drie honderd meter ver weg. De adjudant komt. Zijt ge nog hier? Maakt dat ge weg komt. Op een schaarverrekijker kan men geen bajonet planten. We pikken in en gaan terug naar de batterij.

Het wordt nacht. De nacht van den 25n op den 26en. In het dal beneden voor la Folie, is alles stil. Geen granaten. De Franschman kan niet schieten, omdat hij niet weet hoe ver zijn mannen zijn, waar ze zijn. Ook wij weten het niet. Er bestaat geen verbinding meer. Stil is het daar beneden. Geen lichtkogels, in het geheel niets. Duisternis en stilte. Eenvoudig verschrikkelijk.

De batterij moet reeds genomen zijn. Bij den stal loopt het gerucht: Alle bouten zijn stuk. Een officier komt. Bestaan jullie nog? Jawel, maar we hebben ammunitie noodig.

Nu naar het depot. Met vier wagens terug. Op den weg ligt afsperringsvuur, granaat naast granaat. Men zou denken dat het onmogelijk was daar door heen te komen. Maar het gaat. Het moet en omdat het moet gaat het. Maar het is een wonder, dat men niet vermorzeld wordt en dat de wielen over de granaattrechters komen, zonder tebreken. Men stikt bijna in het gas der granaten. Doode paarden liggen op den weg. Onze dieren worden schuw. Ze sidderen over het geheele lichaam en willen geen stap vooruit. Granaat na granaat vliegt voorbij. De Franschen schieten brandgranaten op Vimy Lakrood, prachtig om te zien, schiet de steekvlam na het inslaan anderhalve verdieping omhoog in het duisternis. Ze is doorzichtig en daarachter rolt een fel gele muur van gas

Dan rook en vuur dat in het donker lekt en klautert. Dat alles neemt men zoo terloops waar. De Fransche artillerie schoot op die dagen, wat de loopen konden uithouden. De eene brandgranaat na de andere. Dan stikbommen, elke twintig meter één, als een parelketting. Honderd meter achteruit een tweede rij, tot in de diepte van een paar kilometer. Afsperringvuur op de wegen. Granaat over granaat op de verbindingsloopgraven. Het was een vuur, waar men mee voor den dag kon komen.

Nu, de batterij heeft weer ammunitie. Vooruit. We vuren, dat de loopen gloeien. Dat is ternauwernood overdreven. Zonder dikke handschoenen kan men ze niet aanpakken. De kannoniers krijgen blaren op de handen. Het is dag en de Franschen drijven stormcolonne na stormcollonne voorwaarts. Snelvuur op de eerste golf, op de tweede, op de derde. De telefoonkabel is weer stuk.

Nu gaat de vijand de batterij te lijf. Plotseling krijgen we flankvuur. Flankvuur? Waar vandaan? 't Komt uit de buurt van Loos. Een paar kanonniers vallen. Anderen worden bewusteloos door gas. Plotseling komt een zware granaat aangesuisd en werpt mij omver. Het is niets. Slechts mijn horloge en mijn pols zijn stuk. De granaat heeft een kanon opgepakt en naar beneden gegooid. Twee zwaar gewonden, een paar licht gewonden, het is ongeloofIijk. De batterij schiet met drie stukken verder. Even later gaan twee andere stukken naar de maan. De schade is gering. Een paar plinters hebben het mechanisme in wanorde gebracht. We vuren nog uit één kanon.

De Franschen moeten doorgetrokken zijn. Vlak in de buurt worden ze gerapporteerd Kartetsen laden. Gratis zullen ze het stuk niet hebben. Maar ze komen niet. Ze waren in 'n boschje, een paar dozijn passen van de batterij. Waarom ze niet kwamen, dat weet de hemel alleen. Het wordt nacht. Het regent in stroomen.

De volgenden dag komen reserves en weren de Franschen weer van de hoogte af. Wij schieten. Plotseling worden we afgelost. Omgekeken hebben wij niet.

Nu zijn we weer uitgerust en kalm Maar tusschenbeide vallen mij deze dagen en nachten in. Dan staat mij plotseling het zweet op het voorhoofd.

De bekentenis van een Duitsch spion.

„De Telegraaf" bevat een uitvoerig artikel over de wijze, waarop spionnenwervers hier te werk gaan en over hetgeen de jonge mannen, die zich in hun dienst stellen, te doen hebben, volgens de bekentenis, door een jeugdigen Nederlander afgelegd.

Ongeveer half April 1915 leerde deze onder toevallige omstandigheden aan de leestafel van een der groote café's in Den Haag een Duitscher kennen.

Na een geanimeerd gesprek namen zij afscheid, waarbij deze zich voorstelde als mr. De Boer, en hem uitnoodigde den volgenden avond daar weer aanwezig te zijn, welke uitnoodiging hij aannam.

Ik was, aldus vervolgt de jeugdige Nederlander, destijds aan een handelszaak in Den Haag werkzaam, welke veel handel met Duitschland dreef, zoodat het niet te verwonderen is, dat ik eenigszins met den man sympathiseerde. Na elkander nog eenige malen ontmoet te hebben, begon hij mij te polsen of ik lust zou hebben veel geld te verdienen. „Gij kunt", zeide hij, „in drie maanden meer verdienen dan een ander in tien jaar". Ik antwoordde, „dat ik gaarne voor zulke reusachtige verdiensten te vinden was", waarop De Boer mij aanraadde naar Engeland te gaan om daar te handelen. Dit laatste zeide hij met een sluw lachje. Toen begon ik eenig vermoeden te krijgen, en sei, dat ik graag geld zou willen verdienen, als ik maar wist hoe. Hierop verteld De B. mij, reeds eenige malen in Engeland te zijn geweest. Doordat hij daar flink rond gekeken had, was het gevolg geweest, dat er eenige maritieme gebeurtenissen plaats grepen, waardoor zijn zak met een groot bedrag gevuld werd.

Toen was het voor mij geen duistere zaak meer; ik begreep zijn bedoeling; ik begreep, dat deze heer een wervingsagent van de Duitsche regeering was.

Het jongemensch ging hierop in en bij zijn bemoeilngen om een Nederlandsche paspoort te verkrijgen, bleek hem, dat het gemakkelijk was een valsch paspoortje te bemachtigen, wat De B. naderhand vertelde hem bekend te zijn; er werd dan ook zeer veel gebruik van gemaakt.

Het jongemensch doet dan verder mededeelingen over zijn reis naar Antwerpen, waar hij ingelicht werd over het spionnage-programma en over de geheime code.

Na een soort examen afgelegd te hebben, bracht hij zijn eerste bezoek aan Engeland; van daaruit zou hij berichten zenden aan de volgende adressen, waar men voor de doorzending naar Antwerpen zou zorgen.

1. Adolphe Carré, Zwaarde Croonstraat 41a, Rotterdam;

2. Jan Hendriks. p|a. Hotel Pleissig, Stadt München, 129 Warmoesstraat, Amsterdam.

Wat de verkregen opdracht betreft, op de Marinekaart was het reisplan ontworpen; de route liep van Hull de zuidelijke kust langs tot Falmouth. Geen kosten en geld zouden worden gespaard, om dit te volbrengen. 't Ging namelijk om waarnemingen op maritiem gebied. Zoo als oorlogsschepen, troepentransporten, opgestelde batterij, bestrijking van de haven, kustforten, batterijen etc.

De eenige havenplaats, die hij op zijn eerste reis bezocht, was Sheerness, waar hij de haven in oogenschouw nam.

Op dit reisje was hem echter gebleken, dat men in Engeland tamelijk scherp toekijkt en daar hij in het geheel geen lust had gevaar te loopen, nam hij zich heilig voor in Londen te blijven.

In Londen ontving ik, aldus vertelt de spion verder, van den heer Hendriks een schrijven, waarin hij hoopte, dat ik veel succes zou hebben en mij verzocht hem eenige spotkaarten te zenden van den Duitschen keizer en zijn trawanten.

Ik hield dezen brief dadelijk boven een spiritusvlammetje en toen kwam de eigenlijke brief, in citroenschrift geschreven, te voorschijn. Men vermaande mij toch vooral de kust langs te gaan en meer van me te laten hooren. Hoe of de stemming in Londen was, of men aan luchtaanvallen dacht ens. Ik antwoordde, dat Londen goed tegen Zeppelinaanvallen bewapend was en dat er dag en nacht vliegmachines gereed stonden, om dienst te doen voor eventueele vervolging.

Tegen den tijd, dat zijn geld op was, ging hij naar Nederland terug.

Vervolgens ging hij opnieuw naar de Kommandantuur te Antwerpen en kreeg daar een code te leeren om troepenbewegingen te seinen, waarna hij een nieuwe opdracht voor Engeland ontving en hem twee nieuwe schuiladressen werden medegedeeld, n.l.: den heer W. Atzrott, firmant v. d. firma Scharenberg, 52 Willem de Zwijgerlaan, Den Haag, en: A. Niendecker, Van Blankenburgstraat 147, Den Haag.

Ook vermeldt hij, dat men hem erop wees, niet naar de Engelschen over te loopen, want dan werd hij toch wel weer in handen van de Duitschers gespeeld. Later hoorde hij van Hendriks, dat de agenten, welke te veel wisten, doodleuk door de Duitsche regeering in handen der Engelsche regeering werden gespeeld.

Over zijn tweede bedrijf te Londen vertelt de spion dan het volgende: Eenige dagen na aankomst zond ik mijn eerste telegram reeds weg, waar ik direct last mee had.

's Middags n.l. werd mij door een telegrambesteller een brief gebracht. Op het couvert stond: In His Mayesty's Name.

Het werd me groen en geel voor de oogen. Ik trachtte me echter zoo goed mogelijk te houden en scheurde het couvert open. Het briefje was van den volgenden inhoud:

Ondergeteekende laat u weten, dat uw telegram verzonden op dien datum, opgehouden is door censor, u gelieve dadelijk te komen verklaren, wat dit en dat woord beteekent.

De besteller stond op antwoord te wachten en ik tippelde dus om het kort te maken, maar even met hem mede naar Regenstreet, waar ik het telegram verzonden had.

Hier stelde men mij dezelfde vraag. Ik had n.l. voor Liverpool Liverman geseind, en nu wilde men weten, wat dat voor een woord was. Tot mijn geluk was de „i" in het telegramformulier onduidelijk door mij geschreven, zoodat ik er een draai aan gaf door te verklaren, dat het Leverman moest wezen, een gewone Nederlandsche naam.

De juffrouw nam hiermede genoegen, krabbelde iets op een papiertje en de zaak was afgeloopen.

Den volgenden dag ging ik naar New-Market, waar ik drie dagen vertoefde. In Londen terruggekeerd, was mijn Duitsch Agentschap afgeloopen.

Berichten uit de Kolonie.

Instituut Pijpers.

Maandag hield de Heer ANTOINE PIJPERS een plechtige prijsuitdeeling voor de internen van zijn Instituut. Z. D. H. Mgr. M. G. VUYLSTEKE zat de plechtigheid voor, welke ook werd bijgewoond door den Pastoor

der parochie, Pater H. J. Ockhuyzen, den Secretaris van Monseigneur, Pater Wahlen, den Weleerw. Frater Directeur van het Colegio Sto. Tomás fr. Radulphus en de Eerw. fraters Richardus en Candidus, alsmede door eenige Dames en Heeren.

De geheele plechtigheid maakte een aangenamen indruk door de gemoedelijke, vertrouwelijke wijze waarop de Leeraar omging met zijn leerlingen. Zij gevoelden zich daar thuis en toonden warme vereering en groote dankbaarheid jegens hun meester.

Wij wenschen den Heer Antoine Pijpers geluk met het behaalde succes.

Nieuwe School.

Vijftien jaar geleden werd op „Montaña di Rey" een nieuwe parochie opgericht en kerk en school gebouwd.

Welk een goede invloed er sindsdien uitging op die buitenbevolking, is voor een ieder duidelijk. Op Sta. Rosa, waartoe vroeger Montaña parochieel behoorde, behoefden school en kerk niet verkleind te worden, ofschoon een flink getal parochianen aan Montaña was afgestaan, maar werden bijde integendeel vernieuwd en vergroot, terwijl op Montaña voortdurend school-lokalen bijgebouwd moesten worden.

Nadat Sta. Rosa in twee parochies was verdeeld en dezelfde bevolking de beschikking kreeg over twee kerken en twee scholen, namen kerk- en schoolbezoek gestadig toe. Het was, alsof de uitgebreide bevolking gewacht had op meerder ruimte. Zoowel op Sta. Rosa als op Montaña zijn school en kerk propvol.

Nu de werkzaamheden op Sta. Barbara zijn hervat, kan men op nog dichter bevolking rekenen. Z. D. H. Mgr. Vuylsteke heeft daarom op voorstel van den Zeereerw Pastoor M. G. Dahlhaus besloten een nieuw, flink, ruim schoolgebouw op te richten op Montaña. De oude school was al zoo dikwijls verlengd, dat verdere uitbreiding niet wel mogelijk is.

Men is bereids met de werkzaamheden begonnen.

Havenwerken.

Het was in het begin der week weer een geknal van belang. De mijnen werden nu gelegd bij het fort Amsterdam. De laatste drie dagen zijn de baggermachines druk doende om de losgesprongen steenen omhoog te halen. Menig onderlossertje werd er weggesleept.

Ok werd het afgewerkte deel der haven gepeild en gemeten.

Aardig, dat de Petroleumraffinaderij profijt kan trekken van de weggebaggerde specie en wederkeerig, aan het Gouvernement een dienst bewijst met het weghalen der onderlossers. De Raffinaderij beschikt over een eigen sleepboot, die heel typiesch *Brandan* heet.

De Raffinaderij.

De voorbereidende werkzaamheden zijn in vollen gang. De Amerikanen werden belast met de opstelling der olietanks, terwijl Curaçaosch werkvolk behulpzaam is bij het opslaan der loodsen, het aanleggen van dammen en wegen, het schoonmaken van het terrein en anderszins.

De nieuwe grootindustrie brengt al aardig wat werk onder de menschen en belooft in de toekomst nog veel meer.

We vinden het volstrekt niet gewaagd om aan onze arme Kolonie een spoedig intredenden bloeitijd te voorspellen.

Als met den stoffelijken vooruitgang de geestelijke ontwikkeling nu maar gelijken tred houdt!

Op de volle medewerking dezer Nederlandsche Maatschappij meenen wij te mogen rekenen. Het zal voor de Directie der Rafinaderij, wij twijfelen er geen oogenblik aan, een eer zijn haren krachtigen steun te verleenen om Curaçao te brengen tot hooger bloei en ontwikkeling, en van een eertijds arme, noodlijdende Kolonie te maken een kostbaar, te benijden bezit voor Nederland.

De krachtigste hefboom om het arme volk op te beuren boven het plat gevoel voor zijn dagelijksch brood is zeer zeker de godsdienst. Door den godsdienst leert het volk tucht en plicht, eerbied voor meerderen, liefde voor den geregelden arbeid, het leert onderdrukken zijn hartstochten en verkeerde neigingen voor spel en drank.

Als in de toekomst de rafinaderij werken zal met duizenden arbeiders is een hoog opgevoerde godsdienstzin daarbij onontbeerlijk, anders krijgt men daar te doen met een ongetemde en ontembare menigten.

Waarom wij deze oude waarheden opnieuw verkondigen?

Omdat er verleden week Zondag iets gebeurd is, wat wij ten zeerste betreuren.

Eenige timmerlieden werden verplicht tot werken op Zondag; anderen, die dit weigerden, werden ontslagen.

De Zondagsrust is een der zwaarste verplichtingen van ons Katholiek volk.

En nu spijt het ons zeer, dat Nederlanders niet de volle vrijheid lieten aan de godsdienstige overtuiging van arm werkvolk. Dergelijke optreding maakt geen verheffenden indruk in de Kolonie en zal niet medewerken tot meerdere ontwikkeling der bevolking.

De Directie der Raffinaderij behoeft niet bevreesd te zijn, dat het volk dienst zal weigeren des Zondags, als die dienst later werkelijk noodig mocht blijken bij de volle exploitatie van het bedrijf. Een ieder weet, dat sommige onderdeelen van een grootindustrie onmogelijk stopgezet kunnen worden. Als het werken op Zondag beperkt wordt tot het hoog noodzakelijke, is ons Katholieke volk volstrekt niet onwillig.

Door nu de plichtgetrouwen te ontslaan, berooft de Maatschappij zich misschien van de meest geschikte krachten.

Hopen wij voor de toekomst, dat de Raffinaderij haar eigen belang beter zal inzien en voortaan meer eerbied toonen voor de heiligste verplichtingen van onze Katholieke bevolking.

Een nieuw Bedrijf.

Curaçao raakt in trek! We mogen niet alles zeggen, wat we weten; binnenkort hopen we meer te te kunnen vertellen.

Zaterdag ll. hadden wij het genoegen een Amerikaan te ontmoeten, die zeer ingenomen was met de Kolonie en hare bevolking. Deze Amerikaan is van plan hier dividivimolens op te richten. De verzending als peulen in zakken is zeer duur fijngemalen tot poeder wordt de vracht tot een minimum teruggebracht.

Dezelfde persoon wil ook een distilleerderij van Curaçaolikeur oprichten en de flessche verpakken in gevlochten mandjes. Wij wenschen de onderneming vol succes!

Stoomverbinding.

De Gouvernementsschoener *Estelle* heeft 15 dagen noodig gehad om St Martin te bereiken en 8 om naar hier terug te komen. Arme passagiers!

Kan het weelde genoemd worden als een stoomverbinding wordt ingevoerd?

Windstilte is in deze maanden een gewoon verschijnsel; ook sterke tegenstroom.

Een stoombootje overwint al deze moeilijkheden en brengt u in 4 dagen naar Boven. Curaçao vooruit! Geef ons een stoomverbinding.

Zeevaartschool.

De Zeevaartschool wordt in januari NIET geopend, de cursus gaat NIET door.

Jammer, erg jammer vinden we dat!

De leeraar is er, de leerlingen waren er, maar de voorwaarden van het toelatingsexamen zijn te hoog.

Men eischt einddiploma Hendrikschool, of Colegio Sto. Tomás. Daarbij voldoende kennis van 't Hollandsch. Het gevolg is, dat drie jongens, die zich hadden naar Zee te gaan, nu op school blijven, en dat er een naar Holland gaat naar de Zeevaartschool. De andere twee kennen geen Hollandsch genoeg.

Mogen wij even in herinnering brengen, waarom indertijd de oprichting van een zeevaartschool werd aangevraagd?

Dat geschiedde niet om stuurlieden op te leiden voor de groote scheepvaart.

Daarvoor dient de zeevaartschool in Nederland. Jongelui van den gegoeden stand kunnen die opleiding zelf bekostigen.

De in Nederland opgeleide stuurlieden gaan echter voor de Koloniale zeilvaart verloren. En juist hier in onze eigen Kolonie hebben we behoefte aan goed opgeleide schippers en scheepvolk.

De roep om een zeevaartschool voor Curaçao had vooral ten doel den minder kapitaalkrachtigen jongens gelegenheid te verschaffen tot eenigszins wetenschappelijke opleiding voor eigen scheepvaart.

Over de capaciteiten der Curaçaosche schippers bestaat geen enkele contrôle. Als men zijn leven waagt in een onzer zeilbootjes, moet men maar hopen, dat alles goed af zal loopen. Zekerheid omtrent voldoende bekwaamheid van den kapitein en zijn bootsvolk bij storm, ontij, of averij kan niemand u geven.

Daarin moet verandering gebracht worden.

Een volk, dat voor een groot deel leeft van de scheepvaart, moet gelegenheid hebben daarvoor te worden opgeleid.

Maar dan niet op z'n Hollandsch, grootscheepsch. De toekomstige Curaçaosche schippers bezoeken zoo'n hoogen cursus niet, en de leerlingen bestemd voor de wereldvaart gaan toch naar Holland.

Laat Havenmeester of Loods theoretisch onderricht geven en zet een paar jongens op in schip bij een vertrouwd, voldoend ontwikkelden kapitein.

Draadlooze.

De leerling telegrafisten, opgeleid door den Heer E. Molenkamp, zijn al gereed met hun voorbereidende studie. Gisteren en vandaag hebben ze examen afgelegd.

Dankbetuiging.

In dank ontvangen:

Wandkalenders van *La Veloce, The Manufacturers Life Insurance Company*, en de *Commercial Union Assurance Company*.

Aan de Heeren Agenten, C. S. Gorsira, J. & D. Jesurun en J. L. Penha Jr., beleefden dank.

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven

Esteban Croes, Felicia Comenesia, Abram de Sola, Heredo Gegorius Medardo Granados, Jesus Izquierdo F., Ana Janssu, Jaco Jopt, Trovo Luizi, Daniel Mingel, John Mattheos, Encina Martines, Luis Alberto Mujica, Emilio Ponce a/b Ned Sch. „Sirena", Petronilia Wijman.

Aangeteeken stukken: Aiste G. de Kenny & casa de Lorenzo de Windt, Maria del R Garcia en een rebut geaddresseerd aan Sagine Salome, Port au Prince.

Drukwerk: Rodrigues Carlos M.

Drukwerk zonder adres: American Sheep Breeder & Wool Grower.

Oogst op Aruba.

Volgens door den Gouverneur van den Gezaghebber van Aruba ontvangen bericht was de regenval op dat eiland gedurende de afgeloopen maand November gering en heeft de maisoogst veel van de droogte te lijden gehad. Het gewas van Indiansch zaad is bijkans verloren en het heeft aan den honingdauw geen weerstand kunnen bieden.

Daarentegen heeft het ingevoerde saad zich krachtig ontwikkeld en schijnt bijna immuun tegen den honingdauw.

Hierdoor zal de maisoogst niet verloren gaan, ofschoon hij wel geringer sal zijn, dan men had mogen hopen.

(De Cur. Crt.)

Officieele Berichten.

Mej. J. S. H. Forbes is tijdelijk werkzaam gesteld aan de Wilhelminaschool.

De Adviseur voor visscherijzaken in de kolonie Curaçao Dr. P. J. van Breemen, is met ingang van 1o. Januari 1916 eervol ontheven uit die betrekking.

Muziekuitvoering.

PROGRAMMA.

1 Sabre et Lance — March — H Starke
2 Le Caid — Ouverture 1e uitv. — A Thomas
3 El Turia — Valse — D Granado
4 Potpourri aus Tango Prinzessin — J Gilbert
5 Sons of the Brave — March — F Bidgood
6 Les petits Oiseaux — Fantaisie Varieè pour Saxophone — Christophe
7 Die Post im Walde — A Schaeffer
8 Pase cual de las tres? — Danza — J Biassini

om 7½ uur. Wilhelmina Park.

Ratten.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd 21 ratten.

Burgerlijke stand.

Opgaaf van het aantal geboorten, sterfgevallen en huwelijken, welke hebben plaats gehad gedurende de maand October 1915.

	Geboorten.				Overleden		Aangegeven.	
	M. gesl.	Vr. gesl.	in echt	b. echt	M. gesl.	Vr. gesl.	Levenl.	Huwel.
Aruba	7	7	11	3	5	11	2	4
Bonaire	3	6	3	6	0	2	0	3
St. Martin N.G.	6	1	2	5	1	2	0	3
St. Eustatius	1	0	1	0	0	2	0	0
Saba	2	2	2	2	0	1	0	1
Totaal	19	16	19	16	6	18	2	11

Marktbericht van den Curaçaoschen Handelsbond.

Van 10 Dec. 1915.

AARDNOTEN (Pindas) per KG.	—
ZOUT per vat van 180 K.G.	f 0.80
DIVIDIVI per K.G.	„ 0.06½
ORANJESCHILLEN per KG. 1stkw.	„ 0.60
id. per KG. 2e kw.	„ 0.40
HUIDEN per K.G.	„ 0.70
GEITENVELLEN per K.G.	„ 0.80
WOL per K.G.	„ 0.10
SCHAPENVELLEN per stuk	„ 0.50
BEENDEREN per K.G.	„ 0.02
RECINUS-ZAAD per K.G.	„ 0.05
STROOHOEDEN (hippijapa).	
Kwaliteit No. 1 per dosijn	„ 3,12½
„ „ 1 (gebleekt) „ „	„ 3.25
„ „ 2 „ „	„ 5.
„ „ 3 „ „	„ —
„ „ 3 „ „	„ —
„ „ 4 „ „	„ 7
„ „ 5 „ „ OLA	„ 6.25
„ „ 6 „ „	„ 8
„ „ 7 „ „	„ 9
„ „ 8 „ „ OLA	„
„ „ 9 „ „	„ 12.50
„ „ 10 „ „ OLA	„
„ „ 11 „ „	„
„ „ 12 „ „ OLA	„
„ „ 13 „ „	„
„ „ 14 „ „ OLA	„
„ „ 15 „ „	„
„ 1 van 2o c.M. of minder f.	
STROOHOEDEN (latal):	
Kwaliteit per dosijn	f 1,12½

Nederland.

Het Mobilisatie-Vraagstuk.

De algemeene beschouwingen in de afdeelingen der Tweede Kamer waren natuurlijk op de eerste en voornaamste plaats gewijd aan de houding der Regeering tegenover den oorlogstoestand.

Terecht werd haar hulde gebracht voor hetgeen zij deed en doet, ter handhaving onzer onafhankelijkheid en neutraliteit, een hulde, waarin enkele altijd voorkomende, uitzonderingen daar gelaten — het geheele land ongetwijfeld van harte deelt.

Een andere vraag, en die ook bij het afdeelings-onderzoek werd aangeroerd, is, of het wel noodig mag heeten, ons leger nog steeds in volle sterkte op de been te houden.

De bezwaren, die daaromtrent reeds maanden-lang buiten de Kamer werden te berde gebracht, kwamen ook in de Afdeelingen tot uiting.

Ze blijken inderdaad talrijk en verre van onbeduidend te wezen.

Vergissen wij ons niet, dan zijn Nederland en Griekenland thans de éénige neutrale Staten in Europa, die zóó volledig gemobiliseerd staan.

Waarbij dan nog dit groote onderscheid te maken valt, dat de Grieken eerst voor korten tijd tot dezen buitengewonen maatregel overging terwijl ons land nu reeds vijftien maanden de volle lasten der mobilisatie draagt.

Waarom kan hier niet worden gedaan, wat elders geschiedt, met name in Zwitserland, of Rumenië, welke landen toch ook door oorlogvoerenden omringd zijn?

Het is te hopen, dat de wenschen en de opmerkingen, in het V. V. vermeld, tot een bevredigende oplossing mogen leiden, of die althans zullen verhaasten.

En een der zeer zwaar wegende vragen in de afdeelingen gesteld, is deze, of niet juist de strijdvaardigheid zelve van het leger zal verminderen naarmate de indienstbouding langer duurt?

Als zoo menige andere, wordt ook deze vraag elken dag klemmender.

De Duitsche duikboot C 8 geïnterneerd.

De Duitsche duikboot *C 8* is op 4 Nov. des morgens 5 uur aangegetroffen op een punt, gelegen op ongeveer 1600 meter van de laagwaterlijn van de kust van Terschelling, alzoo binnen de territoriale wateren.

De duikboot is op dit punt aan den grond geloopen en deed noodseinen.

Toen de stoomreddingboot *Brandaris* ter plaatse kwam, was de onderzeeboot vlot gekomen en vroeg om weer naar zee geloodst te worden. Zonder loods was het van dit punt af niet mogelijk, de open zee te bereiken.

De schipper van de stoomreddingsboot heeft geweigerd loodsdienst te verrichten en de onderzeeboot aangezegd, op de reeds naar de plaats van de stranding onderweg zijnde twee torpedobooten te wachten.

Op bevel van den maritiemen commandant van Terschelling is de *C 8* naar de haven van Terschelling geloodst, ten einde aldaar de bevelen van de regeering af te wachten.

De Duitsche commandant heeft een geteekende verklaring afgelegd voor de marine-autoriteit op Terschelling.

De regeering heeft thans beslist, dat de bemanning van de onderzeeboot *C 8* zal worden geïnterneerd en het vaartuig zelf zal worden opgelegd tot het einde van den oorlog.

Deze beslissing berust op de overweging, dat de onderzeeboot *C 8* door het volgen van een verkeerden koers binnen de Nederlandsche territoriale wateren is gekomen en aldaar op 1600 meter van de laagwaterlijn van de kust van Terschelling is gestrand.

De onderzeeboot had geen averij, die het noodzakelijk maakte de territoriale wateren binnen te gaan, noch noopte de gesteldheid der zee tot deze overschrijding.

De commandant van de onderzeeboot *C 8* heeft mitsdien gehandeld in strijd met het verbod om binnen het Nederlandsche rechtsgebied te komen.

Derhalve moet de onderzeeboot met de bemanning worden geïnterneerd.

Zekerheid.

Men behoeft het ontwerp-Grondwetsartikel 192 lezend van de eerste subcommissie, niet uit te gaan van de veronderstelling, dat zij financieele gelijkheid wil tuschen openbare en bijzonder onderwijs; men beeft zekerheid.

In haar toelichting toch zegt zij, dat met den term, dat voortaan niemand in zijn keuze tusschen openbaar en bijzonder lager onderwijs zal mogen worden belemmerd door geldelijke omstandigheden, wordt bedoeld, dat door de Grondwet de financieele gelijkstelling zal worden gewaarborgd tusschen het openbaar lager en het bijzonder lager onderwijs.

Is de formuleering van de bedoeling der subcommissie in het ontwerp-artikel dus niet gelukkig, laat dit ruimte voor misvatting en tweeërlei uitleg, dan zal de subcommissie ongetwijfeld gaarne bereid zijn een lezing te aanvaarden, welke alle misverstand en dubbelzinnigheid afsnijdt.

Buitenland.

Een stroom van goud vloeit in Uncle Sam's smeltkroes.

Recht van uit het hart van Londen stroomt een rivier van goud naar een kolossale grijze steenklomp met getraliede vensters aan de Nassau en Pine straten te New-York. En de geesten van duizenden mannen, gedood op de met bloed doorweekte slagvelden van Europa — drijven mede op dien somberen gelen stroom.

Die kolossale grijze steenklomp is het muntkantoor van de Vereenigde Staten. Sinds 1 Juli, vier maanden geleden, is die stroom bestendig in zijn vele smeltkroezen gevloeid. Naar schatting is er $ 115,000,000 van het gele metaal door dit kantoor gepasseerd, voor het grootste gedeelte als betaling voor granaten, bommen, kanonnen, patronen, automobielen, paarden, uniforms en de duizend en een andere dingen die noodig zijn voor het voeren van oorlog. Van uit alle hoeken is die stroom gevoed. In de smeltkroes zijn gegaan $ 20,000,000 in Fransche Napoleons en vele, vele millioenen meer in staafgoud. Zij zijn gekomen en komen nog steeds aan in gewoon uitziende doffe blokken die in allerijl naar Philadelphia vervoerd worden, waar zij herschapen worden in Uncle Sam's dubbele adelaars.

„Nooit te voren in de geschiedenis van het muntkantoor, is er zooveel goud in vier maanden door het kantoor gepasseerd," verklaarde een ambtenaar. „Sinds 1 Juli hebben wij voortdurend met volle kracht gewerkt. Het leven is voor ons niets anders dan voortdurend smelten, vormen, wegen en tellen."

Geen man in de werkkamers verlaat het gebouw in dezelfde kleeren waarin hij binnenkomt. Voor honderden dollars mocht worden medegenomen in naden en scheuren.

Het water waarin de mannen zich wasschen na hun dagwerk, wordt zorgvuldig bewaard — elke droppel er van. Want op den bodem van de waschkom ligt misschien voor $ 10 in stof — kleine gele schilfers die bijna onzichtbaar zijn. Zelfs de handdoeken waarmede zij hun handen afdrogen, worden gewasschen in afzonderlijke bakken. Bijna een klein fortuin kan zich verzamelen in een ruwe Turksche handdoek. Elken dag wordt de vloer geveegd met buitengewone zorg en het aanveegsel wordt bewaakt als een bankkluis.

Er is nog geen teeken dat die gele gouden stroom ophoudt te vloeien: het moet ten minste voortduren tot dat deze groote Europeesche strijd over is.

Uncle Sam, de kapitalist.

Blijkens de officieele gegevens, was de waarde van den uitvoer der Vereenigde Staten over het jaar 1914 twee duizend millioen dollar meer dan die van den invoer. Op een dag werd zelfs uit New-York eene waarde van meer dan 21 millioen dollar naar het buitenland uitgevoerd. De goudvoorraad in Amerika is thans bijzonder groot, grooter zelfs dan velen wel denken dat goed is, omdat zij van meening zijn dat het voor stabiliteit in zaken het beste is dat de toevoer van goud in de Vereenigde Staten binnen zekere grenzen wordt gehouden. Te veel goud maakt het geld goedkoop, veroorzaakt te veel speculatie en in den regel hooge prijzen. Amerika kan het best profiteeren door het overtollige geld uit te leenen. Door dit te doen worden de natiën in staat gesteld hun handel met ons voort te zetten, waardoor onze industriën gaande gehouden worden en onze artikelen hun weg kunnen vinden. Wij hebben reeds een aanzienlijk gedeelte uitgeleend gedurende het laatste jaar. Behalve de jongste leening van 500 millioen aan Engeland en Frankrijk, werd op korten termijn voor een totaal bedrag van ruim 300 millioen geleend aan Frankrijk, Canada, Italië, Duitsland, Zwitserland, Noorwegen, Zweden. Dit sluit natuurlijk niet in de particuliere leeningen van personen of firma's in het buitenland. Hoe meer geld er geleend wordt, des te meer zaken zal Amerika doen en des te meer winsten zullen er gemaakt worden — V. H

De Nota aan Engeland.

De laatste Amerikaansche nota aan Engeland betreffende de vrijheid van handel op zee kon niet beter gesteld zijn. Het voornaamste daarin neergelegde argument is, dat het niet opgaat dat verzenders in dit land aansprakelijk gesteld worden voor de eindbestemming der goederen. Amerika stelt zich zeer terecht op het standpunt dat het op den weg ligt van Engeland om te voorkomen dat contrabande of verboden artikelen van neutrale landen worden ingevoerd in het land van den vijand.

Engeland, zegt de nota, heeft alleen het recht contrabande artikelen aan te houden, wanneer deze rechstreeks van Amerika naar het vijandelijk land worden verzonden en Engeland's bemoeiingen moeten zich bepalen tot het verder doorzenden van deze goederen naar Duitschland of zijn bondgenooten, niet echter zooals thans gedaan wordt met den oorspronkelijken verkooper of verzender daarvan.

Engeland zegt dat het zich bezig houdt met de blokkade van zijn vijanden, doch de groote last wordt daarmede gelegd op het land dat verkoopt.

Terwijl de nota in sterke bewoordingen is gesteld, wordt daarin geen bedreiging uitgesproken. Er wordt eenvoudig in aangetoond dat er slechts één wettige weg is om de blokkade door te voeren en dat is om op te treden tegen de natie, die zijn artikelen naar de vijanden van Engeland uitvoert. Er wordt in gezegd dat Amerika toch zonder eenigen twijfel het recht heeft aan Nederland, Noorwegen, Zweden en Denemarken alles te verkoopen wat het wenscht, daar dit volkomen neutrale landen zijn.

Naar het ons voorkomt moet Engeland voor deze bewijskracht wijken. En het is wel aan te nemen, dat het politiek genoeg zal zijn om aan het verlangen van Amerika toe te geven, omdat het steeds zou worden aangevoerd, ook voor later, als een verregaande schending der rechten van een neutraal land in tijd van oorlog. Want Engeland moet ook voor oorlogen die later mochten komen, zijn belangen waarborgen. Wanneer het in dezen niet toegeeft, dan zou het voorbeeld voor zijn eigen handel zeer nadeelige gevolgen kunnen hebben voor de toekomst. Amerika heeft het recht volkomen aan zijn zijde en de geheele wereld ziet dit in. — V. H.

De Toestand in Mexico.

De worsteling tusschen Carranza en Villa in den staat Sonora is thans zeer hevig, schrijft de „Temps": De troepen van generaal Carranza, in het bezit van de stad Aqua Prieta, blijven tengevolge van den strijd met de troepen van generaal Villa dicht bij de grenzen van den Amerikaanschen staat Arizona. In den loop van den aanval op Aqua Prieta door generaal Villa viel een hagel van kogels op het grondgebied van de Vereenigde Staten, waardoor tien Amerikanen werden gewond. Het geweervuur eindigde eerst, nadat Amerikaansche officieren tweemaal tusschenbeide waren gekomen. Vijfduizend Amerikaansche soldaten met 4 batterijen artillerie, zijn langs de grens bij Douglas opgesteld.

Generaal Villa kommandeert persoonlijk 10,000 man en generaal Calles, die aan het hoofd van de troepen van Carranza staat, beschikt over een ongeveer even groot aantal troepen. Villa is in de meerderheid wat artillerie betreft. Hij is er over vertoornd, dat de regeering van de Vereenigde Staten generaal Carranza heeft erkend, hem ondersteunt, en hem zelfs heeft toegestaan, troepen over Amerikaansch grondgebied te vervoeren om het garnizoen van Aqua Prieta te versterken. Hij heeft gedreigd, de Amerikanen evengoed te zullen bestrijden, als de aanhangers van Carranza.

De Amerikaansche regeering zal zich niet leenen tot de oogmerken van Villa, die een tusschenkomst van Amerika wil provoceeren, voordat generaal Carranza ook door Engeland zal zijn erkend. De Amerikaansche troepen zullen uitsluitend beletten, dat de grenzen van de Vereenigde Staten worden overschreden.

De regeering te Washington heeft officieus aan de Amerikaansche financiers medegedeeld, dat zij met voldoening zou zien, dat de door de Vereenigde Staten erkende regeering van Mexico financiëele hulp zal worden aangeboden, en heeft verzekerd, dat geen nieuwe revolutie door Amerikaansche medewerking zal worden begunstigd.

China

schijnt toch werkelijk weer een Keizerrijk te zullen worden.

De correspondent te Peking van de *Times* seint, dat de meeste provincies in china reeds in alle kalmte hun stem uitgebracht hebben vóór het Keizerrijk met Joeansjikal als keizer.

Japan vindt dat niet goed.

Een nota, aan den president overhandigd, zegt:

De beweging, kort geleden in China op touw gezet, ten einde een wijziging te brengen in de nationale constitutie, schijnt thans haar doel spoedig te zullen naderen. Op het oogenblik echter, waarop er nog zeer weinig vooruitzicht is op een spoedig herstel van den Europeeschen vrede, moet al het mogelijke gedaan worden, ten einde te voorkomen, dat in eenig deel van de wereld een toestand geschapen wordt, die den vrede zou kunnen bedreigen en tot nieuwe complicaties aanleiding zou kunnen geven.

Met het oog op de huidige situatie en de belangen, die er bij betrokken zijn, gevoelt de Japansche regeering groote bezorgheid over de mogelijkheid, dat de toestand in China weer kritiek wordt. Nieuwe onlusten in China zouden direct of indirect onmetelijke schade berokkenen aan de mogendheden, die groote belangen in China hebben, in het bizonder aan Japan, dat met China speciale betrekkingen onderhoudt. En ook wordt gevreesd, dat de algemeene vrede in het Oosten er door bedreigd wordt.

De president antwoordde, dat hij zich aanvankelijk ook tegen de beweging had verzet, doch dat de openbare meening dien kant uit wil en dat de regeering den toestand beheerscht.

En er is overal rust.

De H. Stoel en de Duitsche Keizer.

De correspondent van *De Tijd* te Rome seint: In Vaticaansche kringen is men smartelijk getroffen door de terdoodveroordeeling en terechtstelling in België van den katholieken graaf Paul de Hemptinne, ofschoon Z. H. de Paus reeds de gunst van den Keizer had gevraagd voor Joseph de Hemptinne en op het punt stond het ook voor diens broeder Paul te doen.

Met voldoening heeft men er echter kennis van genomen, dat de Keizer besloot, Joseph de Hemptinne niet te doen terechtstellen, en thans, dat de gravin de Belleville, voor wier lot de Paus zich eveneens had geïnteresseerd, zal worden gespaard.

De Duitsche Keizer bewijst gratie.

Een der correspondenten van *De Tijd* in België seint uit een grens plaats:

Zooeven is in België officieel het volgende bekend gemaakt:

„Z. M. de Keizer heeft de genade gehad, de bij vonnis van den Krijgsraad op 9 October j l. uitgesproken dood. straf tegen de gravin Johanna van Belleville, de leerares Louiza Thuliez, en den apotheker Louis Severin in levenslange tuchthuisstraf te veranderen.

Men weet, dat de Paus en de Koning van Spanje zich om gratie voor deze veroordeelden hadden gewend tot den Duitschen Keizer, die daarop persoonlijk de dossiers der rechterlijke procedure aanvroeg en bestudeerde. Men verwacht, dat de veroordeelden bij het sluiten van den vrede in vrijheid worden gesteld.

BEKENDMAKING.

De verkoop van ZILVEREN GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1en Maart. 1914 t/m 31sten Augustus 1914 onder No. **9091 K,** t/m No. **7622 L,** zal plaats hebben op *Donderdag*, den **23 Dec.** a.s., en volgende Donderdagen

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 18en Dec. 1915.

De Voorzitter,

C S. GORSIRA.

15

Mijn oprechten dank aan allen, die deelnamen in mijn droefheid, veroorzaakt door het afsterven mijner

Dierbare Moeder.

Bonaire 9 December 1915

P. F. HENDRIKS.
Pastoor.

HAVEN-NIEUWS
VAN 11 DEC. — 25 DEC.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
P Fred Hendrik	P Koningstein	11 Dec.	New-York	12 „	Amsterdam
Caracas	H Hichborn	15 „	La Guayra	15 „	New-York
Merida	A Johanson	15 „	Maracaibo	16 „	Maracaibo
Pr Willem I	J P v/d Borden	16 „	New-York	17 „	Amsterdam
Maracaibo	P W Johnson	18 „	New York	18 „	Maracaibo
Merida	A Johanson	20 „	Maracaibo	20 „	La Guayra
Merida	A Johanson	22 „	La Guayra	23 „	Maracaibo
Maracaibo	P W Johnson	23 „	Maracaibo	23 „	New York
Philadelphia	G W Goodman	23 „	New York	23 „	La Guayra
Colombia	A R Nyboer	25 „	Amsterdam	26 „	New-York
Zulia.	S S Morris	25 „	New-York	25 „	Maracaibo
Siena	M Minetti	11 Dec	Colón	12 Dec	Génova
Antonio Lopez	Antich	16 „	Colon	16 „	Barcelona
Scythian	J S Martin	9 „	Liverpool	11 „	Cartagena
Posteiro	S. Givicitch	13 „	Port Arthur	16 „	Montevideo
Trompenberg	L Gilk	15 „	Sta Lucía		

Schoeners	Aankomst	van	Schoeners	Vertrek	naar
W C Silver V	11 Dec.	Montserrat	*Sirena*	11 „	Maracaibo
Maracaibo V	11 „	Maracaibo	*20de Julio*	18 „	Rio Hacha
Maria Leoncita	13 „	Aruba	*Silfide*	12 „	Rio Hacha
Rosa Maria H	13 „	Aruba	*Brion V*	12 „	Marcaibo
Abeona H	13 „	Barbados	*Maria Leoncita*	15 „	Aruba
Nib H	14 „	Bonaire	*Rosa Maria H*	15 „	Aruba
Ana Luisa H	15 „	Aruba	*Gacela H*	14 „	Maracaibo
Meteor	14 „	Maracaibo	*Ana Luisa H*	17 „	Sto Domingo
EstrelladelMar	14 „	Guanta	*Abeona H*	15 „	Maracaibo
Ana Sofia V	15 „	Maracaibo			
Gloria V	15 „	Maracaibo			
Electra	16 „	Maracaibo			